

Vergeten verhalen

1

Soms vraag ik me weleens af wat ze zouden denken als ze wisten dat we hier zijn. Recht onder hun neuzen.

Ik zit samen met mijn beste vriend, Ivan, op het gras bij de drukke National Mall, waar die stompzinnige, stenen obelisk van het Washington Monument hoog boven ons uittorent. Ik leg mijn huiswerk even weg en kijk bijna geamuseerd toe hoe de toeristen op hun routekaarten kijken en de ambtenaren en advocaten zich zonder ons op te merken over Independence Avenue naar hun volgende vergadering haasten. Ze hebben het zo druk met hun suffe angsten voor uv-stralen en chemicaliën op hun groente en die zinloze terreurdreigingsniveaus en alle andere dingen waar die mensen zich druk om maken, dat het niet eens bij hen opkomt dat twee tieners die in het gras met hun huiswerk bezig zijn het echte gevaar vormen. Ze hebben geen idee dat ze zichzelf op geen enkele manier kunnen beschermen. De echte vijand is er al.

‘Hé, hier!’ Soms zou ik het liefst met mijn armen willen zwaaien en het ze willen toeschreeuwen. ‘Ik word in de toekomst jullie kwaadaardige dictator! Sidder voor me, sukkels!’

Maar dat kan ik natuurlijk niet doen. Nog niet. Die tijd komt nog wel. Ondertussen mogen ze dwars door me heen kijken, alsof ik gewoon een van de vele gezichten in de massa ben. In werkelijkheid ben ik natuurlijk allesbehalve normaal, al doe ik wel mijn best er zo uit te zien. Hier op Aarde schrijft het assimilatieprotocol voor dat ik bekendsta als Adam, de zoon van Andrew en Susannah Sutton, inwoners van Washington D.C. Maar dat is niet wie ik werkelijk ben.

Ik ben Adamus Sutekh, de zoon van de grote generaal Andrakkus Sutekh.

Ik ben een Mogadoor. Ik ben degene voor wie ze bang zouden moeten zijn.

Helaas is het op dit moment minder opwindend om een buitenaardse veroveraar te zijn dan het zou moeten zijn. Voorlopig zit ik met mijn huiswerk opgescheept. Mijn vader heeft me beloofd dat dit niet voor lang zal zijn. Als de Mogadoren opstaan om de macht op dit lullige, klei-

ne planeetje te grijpen, dan krijg ik de macht over de hoofdstad van de Verenigde Staten. Geloof me, nu ik hier drie jaar heb gewoond, weet ik maar al te goed welke veranderingen ik wil doorvoeren. De eerste is dat ik alle straten nieuwe namen geef. Niet meer van die belachelijke namen met 'Onafhankelijk' en 'Grondwet' erin, dat laffe, stompzinnige patriotisme. Als ik het eenmaal voor het zeggen heb, dan krijgen mijn straten namen met voldoende dreiging.

'Strijdersbloed Boulevard,' mompel ik in mezelf, om te horen of dat goed klinkt. 'Gebroken Zwaardweg...'

'Wat?' vraagt Ivan, terwijl hij naast me in het gras opkijkt. Hij ligt op zijn buik en houdt zijn pen als een soort namaakpistool in zijn hand. Terwijl ik droom van de dag dat ik zal heersen over het hele gebied om me heen, fantaseert Ivan over hoe hij als sluipschutter Lorische vijanden neerschiet die uit het Lincoln Memorial komen. 'Wat zei je?'

'Niks,' antwoord ik.

Ivanick Shu-Ra, zoon van de grote strijder Bolog Shu-Ra, haalt zijn schouders op. Ivan heeft nooit veel fantasieën gehad waar géén bloedेरige strijd in voorkomt. Zijn familie beweert verre familie te zijn van onze Geliefde Leider, Setrákus Ra, en als Ivans lengte een aanwijzing zou kunnen zijn, dan ben ik geneigd hem te geloven. Ivan is twee jaar jonger dan ik, maar hij is nu al langer en heeft brede schouders, terwijl ik snel en lenig ben. Hij ziet er al uit als een echte strijder en houdt zijn dikke, donkere haar kortgeknipt, omdat hij ongeduldig wacht op de dag dat hij het helemaal kan afscheren en de ceremoniële Mogadoorse tatoeages kan laten zetten.

Ik kan me de nacht van de Eerste Grote Uitbreiding nog herinneren, toen mijn volk Loriën veroverde. Ik was toen acht jaar oud, te oud om nog te huilen, maar ik hilde toch toen me gezegd werd dat ik met de vrouwen en kinderen in de baan boven Loriën moest blijven. Mijn tranen vloeiden nog maar net, toen de Generaal me met een paar klappen tot de orde riep. Ivan, met zijn duim sullig in zijn mond, zat naar mijn woedeaanval te kijken, maar was waarschijnlijk nog te jong om zich te realiseren wat er gebeurde. We bekeken de strijd samen met mijn moeder en mijn kleine zusje vanuit de observatiepost van ons ruimteschip. We klaptten in onze handen toen de vlammen zich over de planeet onder ons verspreidden. Toen de slag gewonnen was en het volk van Loriën vernietigd, kwam de Generaal onder het bloed terug naar ons ruimteschip. Ondanks de overwinning had hij een ernstige uitdrukking op zijn gezicht. Voor hij iets tegen mijn moeder of mij zei, knielde hij bij Ivan

neer en legde hem uit dat zijn vader in dienst van ons volk was gesneuveld. Een glorieuze dood, passend voor een ware Mogadoorse held. Hij wreef met zijn duim over Ivans voorhoofd en liet een bloedspoor achter. Een zegening.

In een impuls deed de Generaal hetzelfde bij mij.

Daarna is Ivan, wiens moeder in het kraambed was gestorven, bij ons in het gezin opgenomen en als mijn broer opgevoed. Mijn ouders kunnen zich gelukkig prijzen met drie eigen kinderen.

Ik weet niet zeker of mijn vader altijd zo gelukkig met mij is. Elke keer als mijn testresultaten of mijn fysieke beoordelingen ook maar enigszins tegenvallen, maakt hij een grapje dat hij mijn erfenis misschien maar aan Ivan moet geven.

Meestal ben ik ervan overtuigd dat hij een grapje maakt.

Mijn blik dwaalt naar een toeristengezin dat over het gras loopt en de wereld door hun digitale camera's in zich opneemt. De vader blijft even staan om een serie foto's van het Monument te maken en ik heroverweeg heel even mijn plannen om het te vernietigen. Misschien zou ik het in plaats daarvan kunnen laten ophogen en op de bovenste verdieping een penthouse voor mezelf kunnen laten bouwen. Ivan kan dan de etage onder mij krijgen.

De dochter in het toeristengezin is net als ik ongeveer dertien jaar oud. Ze heeft een leuke, beetje verlegen uitstraling en draagt een grote beugel. Ik merk dat ze naar me kijkt en onbewust ga ik wat netter zitten, rechtop, met mijn kin wat naar beneden om de scherpe hoek van mijn te grote neus te verbergen. Als het meisje naar me glimlacht, kijk ik weg. Wat kan het me schelen wat een mens van me denkt?

We moeten ons altijd bewust zijn van de reden waarom we hier zijn. 'Verbaast het jou nooit hoe gemakkelijk ze ons als een van hun eigen soort accepteren?' vraag ik Ivan.

'Je mag de stompzinnigheid van de mens nooit onderschatten,' zegt hij, terwijl hij met zijn vinger op de lege pagina van het huiswerk naast me tikt. 'Ga je die ellende nog afmaken of niet?'

Het huiswerk dat naast me ligt is niet van mij, het is van Ivan. Hij zit erop te wachten dat ik het voor hem zal doen. Schriftelijk werk is altijd een probleem voor hem geweest, terwijl de goede antwoorden mij komen aanwaaien.

Ik werp een blik op de opdracht. Ivan moet een kort opstel schrijven over een citaat uit het Grote Boek, het boek met Mogadoorse wijsheden en leefregels die iedereen van ons volk uit het hoofd moet leren en vol-

gen, en hij moet interpreteren wat het citaat van Setrákus Ra voor hem persoonlijk betekent.

“We verwijten het beest niet dat hij jaagt”, lees ik hardop voor, hoewel ik het citaat net als bijna iedereen van mijn volk uit mijn hoofd ken. “Het zit in de natuur van het beest om te jagen, zoals het in de natuur van de Mogadoren zit om te veroveren. Zij die zich tegen de uitbreiding van het Mogadoorse Rijk verzetten, verzetten zich tegen de natuur zelf.”

Ik kijk naar Ivan. Hij staart naar het gezin waar ik zojuist ook naar keek en doet door zijn tanden het hoge geluid van een laserstraal na. Het meisje met de beugel fronst naar hem en wendt zich dan van hem af.

‘Wat betekent dat voor jou?’ vraag ik.

‘Weet ik veel,’ zegt hij kreunend. ‘Dat ons ras heel kwaadaardig is en dat de rest daar maar mee moet leren omgaan. Toch?’

Ik haal met een zucht mijn schouders op. ‘Zoiets.’

Ik pak mijn pen op en begin te schrijven, maar ik word onderbroken door het gepiep van mijn telefoon. Ik ga ervan uit dat het een berichtje van mijn moeder is dat ik op weg naar huis iets moet meenemen. Ze heeft zich de afgelopen jaren helemaal op het koken gestort en, eerlijk is eerlijk, het eten op aarde is onnoemlijk veel beter dan wat we op Mogadoor te eten kregen. Wat ze hier als kant-en-klaarmaaltijden beschouwen, zou op mijn thuisplaneet een lekkernij zijn; daar groeit voedsel, net als vele andere dingen, in onderaardse vaten.

Maar het bericht is niet van mijn moeder. Het is een bericht van de Generaal.

‘Shit,’ zeg ik, terwijl ik mijn pen laat vallen alsof de Generaal me erop betrapt heeft dat ik Ivan help met het maken van zijn huiswerk.

Mijn vader stuurt nooit tekstberichten. Dat is beneden zijn stand. Als de Generaal iets wil, worden wij geacht te weten wat het is nog voor hij erom heeft gevraagd. Er moet iets heel belangrijks zijn gebeurd.

‘Wat is er?’ vraagt Ivan.

Het bericht luidt enkel: *THUISKOMEN. NU.*

‘We moeten gaan.’

2

Ivan en ik nemen de metro D.C. uit, pikken onze fietsen op bij het station en rijden zo snel mogelijk de buitenwijken van de stad in. Als we uiteindelijk door de bewaakte hekken van Ashwood rijden, lig ik ruim dertig meter achter. Ik wijt mijn met zweet doordrenkte T-shirt aan de onverwachte warmte en mijn gevoel van misselijkheid aan het onheilspellende bericht van mijn vader.

Ashwood is identiek aan een heleboel andere ommuurde buitenwijken van Washington, het ziet er in elk geval hetzelfde uit. Maar in plaats van door politici en hun gezinnen, worden deze huizen met hun perfect onderhouden gazons bewoond door mijn volk, de Mogadoren, die op korte termijn de aarde zullen overnemen. Onder de huizen loopt een enorm netwerk van tunnels, die de vele Mogadoorse voorzieningen met elkaar verbinden; wat de ware reden voor het bestaan van deze wijk vormt.

Ik heb slechts toegang tot een klein gedeelte van ons ondergrondse hoofdkwartier. Ik heb geen idee hoe ver de tunnels zich uitstrekken of hoe diep ze in de aarde verdwijnen. Ik weet wel dat er zich in dit weidse, ondergrondse netwerk een heleboel laboratoria, wapenopslagplaatsen en trainingsfaciliteiten bevinden, en waarschijnlijk meer geheimen dan ik zelfs maar kan vermoeden. Ik weet ook dat de vatborelingen daar leven.

Als onze Geliefde Leider, Setrákus Ra, er niet was geweest, zou ons volk niet lang genoeg hebben overleefd om aan de Grote Uitbreiding te kunnen beginnen. Om redenen die nog steeds niet helemaal bekend zijn, is het de afgelopen honderd jaar steeds moeilijker geworden voor de Mogadoren om kinderen te krijgen. Toen Kelly werd geboren was een natuurlijke geboorte bij de Mogadoren zo zeldzaam, dat onze trotse soort met uitsterven werd bedreigd. En als ze kinderen konden krijgen, stierven Mogadoorse vrouwen vaak bij de geboorte van hun kind, zoals Ivans moeder. Vandaar dat Setrákus Ra en een team van wetenschappers een methode hebben ontwikkeld om op kunstmatige wijze een nieuwe generatie Mogadoren te verwekken. In plaats van op de normale wijze geboren te worden, worden onze Mogadoorse vatborelingen in enorme

vaten met chemicaliën gekweekt, van waaruit ze ten slotte volwassen en klaar voor de strijd tevoorschijn komen. Deze vatborelingen stellen niet alleen het overleven van de Mogadoorse soort veilig, maar ze vormen met hun verhoogde kracht, snelheid en uithoudingsvermogen ook de ruggengraat van ons leger.

Afgezien van hun lichamelijke krachten zijn de vatborelingen ook in andere opzichten anders dan raszuivere Mogadoren zoals ik. Ze zijn ontworpen om lichamelijk aan alle eisen van een oorlog te voldoen, maar dan vooral als soldaten en niet als officieren. Setrákus Ra heeft hen in zijn wijsheid nog vastbeslotener weten te maken dan raszuivere Mogadoren. Het zijn net machines, die een opdracht tegen elke prijs uitvoeren, en zoals bij alle ware strijders leggen hun verstandelijke vermogens het vaak af tegen hun razernij en hun moordlust. Maar het belangrijkste verschil tussen de vatborelingen en de kinderen die op natuurlijke wijze zijn geboren, althans hier op Aarde, is het feit dat ze er anders uitzien dan wij. Terwijl de raszuivere Mogadoren voor mensen kunnen doorgaan, is dat voor de vatborelingen onmogelijk. Door het leven onder de grond is hun huid bleek als van een geestverschijning en hun tanden zijn klein en scherp voor het gebruik in man-tegen-mangevechten. Daarom mogen ze tot het moment dat we onze aanwezigheid kunnen openbaren bijna nooit bij daglicht bovengronds komen.

Vandaar dat ik direct weet dat er iets groots ophanden moet zijn als ik de vatborelingen naast de raszuivere Mogadoren zie feestvieren op de grasvelden van Ashwood.

Ivan weet het ook en kijkt me verbijsterd aan als hij in onze doodlopende straat zijn fiets slippend tot stilstand brengt. Ik kom naast hem staan en probeer op adem te komen. Alle bewoners van Ashwood zijn naar buiten gekomen en proosten voor hun huizen met flessen champagne met elkaar. De vatborelingen, die hun angstaanjagend bleke huid onder hun regenjassen en grote hoeden verbergen, zien er in de buitenlucht zowel opgewonden als gedesoriënteerd uit. Zo'n openlijke vreugde is ongebruikelijk in de Mogadoorse cultuur. Mijn volk geeft normaal gesproken geen duidelijke uiting aan zijn vreugde, vooral niet als de Generaal in de buurt is.

'Wat is er verdomme aan de hand?' vraagt Ivan, die zoals gebruikelijk naar mij kijkt voor een antwoord. Ditmaal moet ik mijn schouders ophalen.

Mijn moeder zit op het trapje van ons huis en kijkt met een glimlachje toe hoe Kelly opgewonden door onze voortuin danst. Mijn zusje, dat als

een dolle in het rond danst, merkt niet eens dat Ivan en ik de tuin in komen lopen.

Mijn moeder kijkt opgelucht op als ze ons ziet aankomen. Hoewel ik geen idee heb waarom iedereen zo opgetogen is, weet ik wel waarom zij zich niet bij de andere feestgangers op de grasperken en de straten heeft aangesloten. Als vrouw van de Generaal is het moeilijk voor haar om vrienden te maken, zelfs met de raszuivere Mogadoren. Hun angst voor mijn vader strekt zich ook uit naar mijn moeder.

‘Jongens,’ zegt ze, als Ivan en ik met onze fietsen aan de hand naar haar toe komen. ‘Hij zoekt jullie. Jullie weten dat hij niet van wachten houdt.’

‘Waarom wil hij ons spreken?’ vraag ik.

Voor mijn moeder antwoord kan geven, verschijnt de Generaal in de deuropening achter haar. Mijn vader is een grote man, meer dan twee meter lang, gespierd, met een krachtige uitstraling die respect afdwingt. Hij heeft een scherp gezicht, iets wat ik helaas van hem heb geërfd. Sinds we op Aarde zijn aangekomen heeft hij zijn donkere haar laten groeien om de tatoeages op zijn hoofd te verbergen, en net als sommigen van de politici die ik in de National Mall heb zien lopen, houdt hij zijn haar strak naar achteren gekamd.

‘Adamus,’ zegt hij op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Kom mee. Jij ook, Ivanick.’

‘Ja, meneer,’ antwoorden Ivan en ik in koor, en we werpen elkaar een nerveuze blik toe voor we het huis in lopen. Als mijn vader die toon gebruikt, dan betekent het dat er iets ernstigs aan de hand is. Als ik langs mijn moeder loop, knijpt ze zachtjes in mijn hand.

‘Veel plezier in Maleisië!’ gilt Kelly, die ons eindelijk heeft opgemerkt, achter ons. ‘Maak die Garde helemaal af!’